ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÈ BERNIS

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

ΗΝ ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ φίλος μου ὑποκόμης Μ. Β. μὲ φιλοξενοῦσε στὴ θαυμασία βίλλα ποὺ εἶχε σ' ἕνα γραφικὸ χωριό, στὶς Ἀζόρες. Στὸ διάστημα ποὺ ἔμενα κοντά του, ὁ φίλος μου ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση. Κάθε μέρα, κάναμε μαζὺ μακρυνὲς ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα, γιὰ νὰ μοῦ δείξη ὅλα τ' ἀξιοθέατα τοῦ τόπου. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδρομὲς αὐτές, περάσαμε μπρὸς ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς τοίχους ἑνὸς γυναικείου μοναστηριοῦ. Μπήκαμε μέσα, ἐνῶ τὸ δειλινὸ ἁπλωνόταν ὁλόγυρά μας... Μιὰ συγκινητικὴ εἰκόνα παρουσιάστηκε μπροστά μου: Ἡ καλόγρηες τοῦ μοναστηριοῦ γυρνούσανε ἀπὸ τὸ παρεκκλῆσι, στὸ ὁποῖο εἶχαν πάει γιὰ τὸν ἑσπερινό... Περπατούσανε σιγά-σιγὰ καὶ ἀθόρυβα, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλην, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στῆθος, μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα γυρισμένα πρὸς Ἐκεῖνον... Μιὰ θανάσιμη ὠχρότης ἦταν ἁπλωμένη στὰ πρόσωπά τους... Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἡ γυναῖκες αὐτὲς δὲν ἦσαν ζωντανὰ πλάσματα, ἀλλὰ σκιὲς ἀνθρώπων ποὺ ζούσανε μονάχα μὲ τὴ φανατικὴ πίστι...

Ἀνάμεσα στὶς καλόγρηες αὐτές, ξεχώρισα μιά, τῆς ὁποίας ἡ αὐστηρὴ ὠμορφιὰ μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Βαθὺς πόνος ἦταν ζωγραφισμένος στὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας αὐτῆς,—ποὺ πέρασε ἀπὸ μπροστά μου χωρὶς κὰν ν' ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία μου...

Ἡ καμπάνα τοῦ παρεκκλησιοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάη ἥσυχα καὶ μονότονα—μὲ χριστιανικὴ ἐγκαρτέρησι... Ἡ καλόγρηες γλυστρούσανε σὰν πνεύματα, σὰν σκιὲς πάνω στὴν ἄμμο τῶν δενδροστοιχιῶν... Μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχή μου... Ὁ φίλος μου κατάλαβε τί ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε ἡ νεαρὰ ἐκείνη καλόγρηα. Καὶ μόλις βγήκαμε ἔξω, μοῦ εἶπε:

—Ὅταν θὰ γυρίσουμε σπίτι, θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς καλόγρηας αὐτῆς...

Ὁ ὑποκόμης δὲν λησμόνησε τὴν ὑπόσχεσί του. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξιστορῆ:

***

—Ἡ καλόγρηα αὐτὴ λεγόταν ἄλλοτε Λούνα Μπενγκαλίτα καὶ ἦταν τ' ὠμορφότερο κορίτσι τοῦ Πόρτο Πίμ. Ἔμεινε μικρὴ ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, μὰ κυβερνοῦσε τὸ πατρικό της σπίτι μὲ τάξι καὶ νοικοκυρωσύνη... Ἡ Λούνα ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα κυνηγὸ φαλαινῶν, τὸν Μπενῖτο. Πολὺ καλὸ καὶ ἄξιο παλληκάρι. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόντουσαν ἀπὸ καιρό, μὰ περίμεναν νὰ κάνη ἐκεῖνος λίγα χρήματα καὶ ὕστερα νὰ παντρευτοῦν. Θεωρῶ περιττὸν νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν δοκιμάσει νὰ ξελογιάσουν τὴ Λούνα, μὰ τοῦ κάκου.. Ἐκείνη εἶχε δώσει τὴν καρδιά της στὸ Μπενῖτο καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρη πίσω... Μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν της ἦταν καὶ ὁ Ἰωακεὶμ, ὁ συνεταῖρος τοῦ Μπενῖτο, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τῆς ἐκδηλώνη τὸν ἔρωτά του. Λίγο ἔλειψε, μάλιστα, νὰ τὰ χαλάσουν μὲ τὸν Μπενῖτο, ἐξ αἰτίας τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, ὁ Ἰωακεὶμ ἔδωσε στὸν Μπενῖτο τὸ λόγο του πὼς δὲν θὰ ξαναπειράξη τὴ Λούνα —καὶ ἀπὸ τότε οἱ δυὸ φίλοι ξανάγιναν ἀγαπημένοι καὶ μονιασμένοι.

»Μιὰ μέρα, οἱ δυὸ συνεταῖροι μπῆκανε στὸ μικρὸ καράβι τους καὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ κυνηγήσουν φάλαινες. Ὁ Μπενῖτο ἀποχαιρέτησε τὴ Λούνα χαρούμενος: στὸ γυρισμὸ θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους των.. Ἕνα βράδυ ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, τὸ μικρὸ καράβι γύρισε στὸ λιμάνι...μονάχα μὲ τὸν Ἰωακεὶμ! Καὶ αὐτὸς ἦταν τρελλός! Τὰ μάτια του γυάλιζαν ἄγρια, τὰ λόγια του ἦσαν μπερδεμένα καὶ ἀκατανόητα... Ἀπὸ ὡρισμένες φράσεις του οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Μπενῖτο εἶχε βρῆ τραγικὸ θάνατο στὴ θάλασσα, ἐνῶ πάλευε μὲ μιὰ φάλαινα!...

»Ὅλοι θρήνησαν τὸν Μπενῖτο, τὸ καλὸ καὶ ἄξιο παλληκάρι. Καὶ ἀπ' ὅλους περισσότερο ἡ Λούνα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ κόσμος δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ χαρά... Ὅσο γιὰ τὸν Ἰωακεὶμ, αὐτὸς εἶχε γίνει πειὰ ἠλθιος. Φαίνεται ὅτι τὸ δρᾶμα ποὺ συνέβη μπρὸς στὰ μάτια του, καὶ ἡ λύπη του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μπενῖτο, τὸν ἔκαναν νὰ χάση τὸ λογικό του... Καὶ ἀπὸ τότε ζοῦσε στὰ βουνὰ καὶ στοὺς βράχους ποὺ ἁπλώνονται στὰ ἀνατολικὰ τοῦ Πόρτο Πίμ. Εἶχε δεκαπέντε μέρες νὰ κατέβη κάτω. Κανεὶς δὲν ἤξερε πῶς ζοῦσε... Ὡστόσο, μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε καὶ πάλι στὸ χωριό, ἄγριος καὶ τρομακτικός... Ἔκανε ἕνα μεγάλο γῦρο στὴν πλατεῖα, παραμιλῶντας, καὶ κατόπιν ἐξαφανίστηκε..

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλιθίου στὸ χωριὸ σκανδάλισε τὴ Λούνα Ἡ κοπέλλα σκέφτηκε ὅτι ἴσως ὁ Ἰωακεὶμ νὰ ἤξερε, σχετικὰ μὲ τὸ θάνατο τοῦ Μπενῖτο, περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔλεγε. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πάη τὴν ἑπομένη νὰ παραφυλάξη τὸν Ἰωακεὶμ, νὰ τὸν πλησιάση καὶ τὸν ἀναγκάση νὰ τῆς ὁμολογήση ὅλη τὴν ἀλήθεια... Εἶχε ὅμως νὰ κάνη μ' ἕναν ἐπικίνδυνο τρελλό. Καὶ γι' αὐτό, ὡπλίστηκε μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι, ποὺ τὸ ἔκρυψε στὴν καλτσοδέτα της. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, πρὶν ἀκόμα ροδίση ἡ αὐγή, ξεκίνησε γιὰ τὰ βουνά, χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τίποτε...

***

»Ἡ Λούνα βρισκότανε ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς πελώριους κι' ἀπότομους βράχους, κοντὰ στὴ θάλασσα, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἕνα βραχνὸ ξεφωνητό. Σήκωσε τὸ κεφάλι της κ' εἶδε τὸν Ἰωακεὶμ ὄρθιο στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου, νὰ μιλάη μόνος του καὶ νὰ χειρονομῆ, φοβερίζοντας τὴ θάλασσα μὲ τὶς γροθιές του...

»Ἡ ὄψις τοῦ τρελλοῦ ἦταν τρομακτική... Ἡ Λούνα φοβήθηκε... Μὰ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Μπενῖτο, ἡ ἐπιθυμία της νὰ μάθη πῶς πέθανε ὁ ἀρραβωνιαστικός της, στάθηκε πιὸ δυνατὴ κι' ἀπὸ τὸ φόβο της. Καὶ ἡ κοπέλλα πλησίασε τὸν τρελλό, προχωρῶντας σιγὰ καὶ ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Καὶ ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν Ἰωακεὶμ, μαζεύτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὕψωμα ἄμμου καὶ τέντωσε τ' αὐτί της γιὰ ν' ἀκούση τί ἔλεγε ὁ τρελλός...

»Ὁ Ἰωακεὶμ στεκόταν ἀκόμα ὄρθιος, μὲ ἀφρισμένο στόμα, κρατῶντας ἕνα μαχαῖρι. Μπρὸς στὰ πόδια του ἦταν πεταγμένος ἕνας ὄγκος ἀπὸ μαυρισμένα, φουσκωμένα κρέατα—ἕνα πτῶμα ποὺ θὰ τὸ εἶχε ἐκβράσει ἡ θάλασσα. Καὶ ξαφνικά, ὁ τρελλὸς ἔσκυψε καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζη τὸ μαχαῖρι του στὶς σάρκες τοῦ πτώματος, μὲ λύσσα καὶ μανία, γρυλίζοντας:

»—Δὲν ἔπρεπε ν' ἀναστηθῆς, φίλε μου, δὲν ἔπρεπε ν' ἀναστηθῆς !... Καταραμένε Μπενῖτο! Δὲν θὰ ξαναδῆς τὴ Λούνα! Δὲν σ' ἀγαπάει πειά!... Ἐμένα μονάχα ἀγαπάει!... Γι' αὐτὸ σὲ σκότωσα!...

Εἶδε τὸν Ἰωακεὶμ στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου νὰ μιλάη μόνος του καὶ νὰ χειρονομῆ...

»Ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε τότε ἀμέσως στὰ μάτια τῆς Λούνας. Ἡ κοπέλλα ἐξήγησε ἀμέσως τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ τῆς παραφροσύνης τοῦ Ἰωακεὶμ! Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἄφησε μιὰ πονεμένη κραυγὴ τόσο δυνατή, ὥστε ὁ Ἰωακεὶμ τὴν ἄκουσε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του. Καὶ ὅταν εἶδε μπροστά του τὴ Λούνα, τὰ μάτια του γυάλισαν πιὸ ἄγρια. Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε κοντά της.

—»Λούνα, ἀγαπημένη μου Λούνα! εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάνη γλυκειά. Ἔλα νὰ δῆς πόσο σ' ἀγαπῶ! Εἶσαι ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου! Ἀπόψε θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας μπρὸς στὴ θάλασσα! Θὰ δῆς τί ὡραία μουσικὴ θὰ μᾶς παίξουν τὰ κύματα!...

»Ἡ Λούνα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σταματάη στὸ στῆθος της. Δὲν εἶχε δύναμι νὰ μιλήση. Κύτταξε μονάχα μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα τὸν Ἰωακεὶμ, ποὺ στεκόταν μπροστά της ἄγριος, μὲ μακρυὰ γενειάδα, μὲ ἀνακατωμένα μαλλιά, μὲ ἐσχισμένα ροῦχα, μὲ ματωμένο στῆθος.

»—Φίλησέ με, Λούνα! ψιθύρισε ὁ Ἰωακεὶμ.

»Κ' ἔγειρε πάνω στὴν κοπέλλα, ποὺ ἦταν γονατισμένη μπροστά του καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Ἡ Λούνα ἀνατρίγιασε ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ αὐτή. Καί, ξαφνικά, βρῆκε ἔλες τὶς δυνάμεις της, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἡρθε ἡ στιγμὴ νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό της ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ κτήνους αὐτοῦ. Καὶ τοῦ δάγκωσε μὲ μανία τὸ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 908)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 906)

χέρι.

»Ο πόνος ἐξαγρίωσε τὸν ἡλίθιο, ποὺ ἀρχισε νὰ γελᾶ σατανικά.

»Γιατὶ δὲν εἶσαι κοντὰ μαζύ μου, Λούνα; τῆς εἶπε. Γιατὶ δὲν ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα σου. Δὲν τὸ ξέρεις πῶς θὰ γίνῃς γυναῖκα μου;... Ὁ ἄλλος δὲν ὑπάρχει πειά!... Ἐγὼ τὸν σκότωσα, γιὰ τὰ ὡραῖα σου μάτια! Τὸν σκότωσα καὶ τὸν πέταξα στὴ θάλασσα, ποὺ μοῦ τὸν ξανάστειλε πίσω...

»Ἡ Λούνα βρέθηκε μὲ μιὰ κίνησι ὄρθια. Ἔμοιαζε μὲ μανιασμένη ὄαινα...

»—Τί μὲ κυττάζεις ; ἐξακολούθησε ὁ Ἰωακείμ. Ναί, ἐγὼ τὸν σκότωσα!... Τὸν ζήλευα, ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσες! Μὰ τώρα ποὺ δὲν ζῇ πειά, θὰ γίνῃς δική μου... Θὰ γίνῃς δική μου μπροστά του, μπρὸς στὸ πτῶμα του!... Ἔλα, Λούνα, φίλησέ με!.. Ἀγκάλιασέ με καὶ φίλησέ με δυνατὰ μπρὸς στὸν Μπενῖτο γιὰ νὰ δῇ καὶ νεκρὸς ἀκόμα ὅτι ἔπαψες νὰ τὸν ἀγαπᾶς, ὅτι μονάχα ἐμένα ἀγαπᾶς!...

»Καὶ τρελλός, ἄρπαξε σὰν πούπουλο τὴ Λούνα μὲ τὰ στιβαρά του χέρια καὶ τὴν μετέφερε κοντὰ στὸν Μπενῖτο. Ἡ θέα τοῦ παραμορφωμένου πτώματος τοῦ ἀγαπημένου της, ἔκανε τὴ Λούνα ν' ἀρχίση νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ ἀπελπισία...

»Ἡ σπαρακτικὴ αὐτὴ τραγωδία φαίνεται ὅτι εὐχαριστοῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν Ἰωακείμ, γιατὶ τὸ ἀνθρώπινο κτῆνος γελοῦσε, γελοῦσε μὲ ὅλη τὴν καρδιά του...

»—Ἔλα, Λούνα, εἶπε καὶ πάλιν, ἔλα, γλυκειά μου!... Φίλησέ με!...

»Καὶ τὴν πλησίασε ἀναγόντας τὴν ἀγκαλιά του.

»Μὰ ἡ Λούνα εἶχε λάβει κιόλας τὴν ἀπόφασί της. Ἄφησε τὸν ἠλίθιο νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ—καὶ μὲ τὸ δεξὶ της χέρι τράβηξε τὸ μαχαῖρι της ἀπὸ τὴν καλτσοδέτα της. Καὶ ἐνῶ ὁ Ἰωακείμ πλησίαζε τὰ χείλη του στὸ στόμα της, τοῦ βύθισε τὸ μαχαῖρι πίσω ἀπὸ τὸ λαιμὸ—καὶ ὕστερα τὸ ἔστριψε μὲ λύσσα... Ἕνα κῦμα θερμοῦ αἵματος τῆς πλημμύρισε τὸ πρόσωπο...

* * *

»Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ μέρα,—εἶπε ὁ φίλος μου, τελειώνοντας τὴν τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία,—ἡ Λούνα Μπενγκαλίτα ἔπαψε νὰ ζῇ γι' αὐτὸν τὸν κόσμο. Κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι κ' ἔγινε ἡ ἀδελφὴ Μαρία Θηρεσία. Καὶ προσεύχεται νύχτα καὶ μέρα γιὰ τὴν ψυχὴ ἐκείνων ποὺ θαλασσοπνίγηκαν...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΡΝΙ

ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 861)

φορὰ ποὺ θὰ παιζόταν τὸ σκέτς τῆς Μαίη Τζάκσον καὶ τοῦ Ἀργεντινοῦ. Ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τῆς ὥμορφης χορεύτριας εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ τὴ θαυμάσουν. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ὥμορφη Μαίη θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Μπροντγουαίη γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς γάμους της μὲ τὸν Ἀργεντῖνο παρτεναίρ της καὶ νὰ περάσῃ τὸ μῆνα ποὺ μέλιτος στὴ Φλωρίδα. Ὅσοι λοιπὸν τὴν ἀγαποῦσαν, εἶχαν καθίσει στὰ πρῶτα τραπέζια τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, ἔπιναν σαμπάνια καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ξεχάσουν τὴ θλῖψι τους. Μόνο ὁ Γκρέϋ ἦταν ἀπαθής. Χωρὶς καμμιὰ συντροφιὰ παρακολουθοῦσε τὰ διάφορα νούμερα τῆς Μαίη, ἔπινε ἤσυχα τὸ οὐΐσκυ του καὶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ δυσαρέσκεια ὅταν ἐκείνη τὸν πείραζε ἢ τοῦ ἔκανε διάφορες κωμικὲς γκριμάτσες. Οἱ θαμῶνες τῶν «Φόλλις Γκὲρλς» εἶχαν ἐνθουσιασθῆ μὲ τὴν Τζάκσον. Σχολίαζαν μὲ εἰρωνεία τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ «ἀσώτου» Γκρέϋ κ' ἦσαν βέβαιοι ὅτι μόλις θὰ τέλειωναν τὰ νούμερα τῆς Μαίη ὁ ἐρωτευμένος καθηγητὴς θὰ πήγαινε πάλι νὰ τῆς φιλήση τὸ χέρι καὶ νὰ ὑποστῆ τὰ μαρτύριά της.

Τέλος ἦρθε κ' ἡ σειρὰ τοῦ περίφημου σκέτς. Ἡ Τζάκσον ἦταν ὑπέροχη στὸ ρόλο της. Μὰ κι' ὁ Ἀργεντινὸς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν θαυμάσιος. Ὁ Γκρέϋ ἀκίνητος, μὲ καρφωμένα τὰ μάτια πάνω στὸν παρτεναίρ της, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν ὑπνώτιζε, ὅτι τὸν διέταζε νὰ ἐκτελέση μιὰ σκέψι του. Κι' ἐκεῖνος ἔπαιζε μὲ τόση φυσικότητα, σὰν νὰ ζοῦσε πράγματι τὸ ρόλο του. Ξαφνικὰ τὸ μαχαῖρι του—ὅπως πάντα στὸ νούμερο αὐτὸ—καρφώθηκε στὴν καρδιὰ τῆς Μαίη. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἔπαιξε ὅπως τὶς ἄλλες φορὲς τὸ ρόλο της. Χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ θεατρικὴ χειρονομία, καμμιὰ κίνησι, ἔπεσε στὸ πάτωμα κι' ἄρχισε νὰ σπαρταρᾶ. Οἱ θεαταὶ ἔντρομοι σηκώθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους. Ὅλο τὸ κέντρο ἀναστατώθηκε. Ὁ Ἀργεντινὸς εἶχε σκοτώσει «πραγματικὰ» τὴν ὥμορφη Τζάκσον καὶ τώρα θρηνοῦσε σπαραχτικὰ πάνω στὸ πτῶμα της. Ὁ καθηγητὴς Γκρέϋ ἄδειασε μὲ νευρικότητα τὸ ποτῆρι τῆς σαμπάνιας του. Ἔπειτα πλήρωσε τὸ λογαριασμό του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὰ «Φόλλις Γκέρλς». Εἶχ' ἐκδικηθῆ τὴ Μαίη Τζάκσον. Ὑπνώτισε τὸν Ἀργεντινὸ καὶ τὸν ἔκανε νὰ σκοτώση ἐκείνη ποὺ ἐλάτρευε!...

ΤΖΩΝ ΣΛΩΤΕΡ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 863)

Ἡ Μαρινέττα τὸν κύτταζε ἀμίλητη, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἄνθρωπος τῆς μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν...πατέρας της...

Ὁ Βαρντιὸ ἔπεσε σὲ βαθειὰ σκέψι.

Καί, ξαφνικά, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἔχει πάρει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ρώτησε τὴ Μαρινέττα.

—Ποῦ μένεις τώρα μὲ τὴ μητέρα σου;

Ἡ Μαρινέττα τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσί τους.

—Πήγαινε τώρα σπίτι σου, ἐξακολούθησε ὁ ζωγράφος, καὶ πὲς τῆς μητέρας σου, ὅτι τὸ βράδυ θάρθω νὰ σᾶς δῶ...

—Θάρθῆτε νὰ μᾶς δῆτε; φώναξε ἡ Μαρινέττα.

—Ναί, θάρθω γιὰ νὰ σᾶς ἀνακοινώσω κάτι ποὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήση πολὺ καὶ τὴ μητέρα σου κ' ἐσένα... Μὴ προσπαθήσης νὰ καταλάβῃς τώρα... Τὸ βράδυ θὰ τὰ μάθῃς ὅλα!.. Πήγαινε, στὸ καλό, παιδί μου... Γιὰ στάσου μιὰ στιγμή... Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φιλήσω;..

Ἡ Μαρινέττα ἔκανε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι της...

Ὁ Βαρντιὸ ἀκούμπησε τὰ χείλη του στὸ μέτωπό της

Τὰ μάγουλά του εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα...

Μὰ καὶ ἡ Μαρινέττα ἔκλαιγε, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ἡ ἴδια τὸ γιατί... Θὰ ἤθελε ν' ἀποτείνη στὸ ζωγράφο ἕνα σωρὸ ἐρωτήματα, ποὺ τῆς βασάνιζαν τὸ νοῦ—μὰ δὲν τολμοῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση...

Ὁ ζωγράφος τὴν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα, ἀφοῦ τῆς εἶπε γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένῃ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μάθουν τὴν εὐχάριστη εἴδησι...

Καὶ ὅταν ἡ Μαρινέττα ἔφυγε, ὁ Βαρντιό, μόνος πειά στὸ ἀτελιέ του, σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ φώναξε γελῶντας καὶ κλαγγοντας συγχρόνως ἀπὸ τὴ χαρά του :

—Παιδί μου!... Ἀγαπημένη μου κορούλα!..

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΑΙΜΕ ΜΑΚ ΠΗΡΣΟΝ, Η «ΠΡΟΦΗΤΙΣΣΑ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 860)

ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ κι' ἄρχισαν νὰ ἐξερευνοῦν τὸ πέλαγος κατάφεραν νὰ ἀνακαλύψουν κανένα ἴχνος τῆς Αἰμὲ Μὰκ Πῆρσον. Ἡ «προφήτισσα» εἶχε χαθῆ! Ἡ ἐφημερίδες τότε δημοσίευσαν μιὰ μεγάλη φωτογραφία, στὴν ὁποία ἔβλεπε κανεὶς τὴν Αἰμὲ Μὰκ Πῆρσον σὰν φωτεινὸ πνεῦμα ν' ἀνεβαίνῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα πρὸς τὸν οὐρανό!...

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις κατέληξε στὰ δικαστήρια. Ἡ ὡραία Αἰμὲ Μὰκ Πῆρσον ἀνεκαλύφθη σ' ἕνα ὥμορφο Μεξικανικὸ χωριό, στὸ Καρμέλ, μαζὺ μὲ τὸν ὑποψήφιο τέταρτο σύζυγό της, τὸν μηχανικό, ὁ ὁποῖος ἐπιβλέπει τὰ μηχανήματα ποὺ ἐξαπολύουν σ' ὅλα τὰ ραδιόφωνα τῆς Ἀμερικῆς τὰ θρησκευτικὰ κηρύγματά της.

Ἡ «προφήτισσα» τοῦ Χόλλυγουντ ἀναγκάστηκε τότε νὰ παρουσιαστῆ στὸ δικαστήριο, γιατὶ ὅπως εἴπαμε τέσσερες ἄνθρωποι εἶχαν θυσιάσει τὴ ζωή τους γιὰ τή... σωτηρία της. Ἡ Αἰμὲ Μὰκ Πῆρσον δὲν δίστασε νὰ διηγηθῆ μιὰ ἐκπληκτικὴ περιπέτεια, τελείως ψεύτικη, παρουσιάζοντας τὸν ἑαυτό της ὡς θῦμα τῶν ἀντιπάλων της. Οἱ ἐχθροί της—ὅπως εἶπε—τὴν εἶχαν παρασύρει στ' ἀνοιχτά, τὴν εἶχαν χλωροφορμήσει καὶ τὴν εἶχαν φυλακίσει σὲ μιὰ καλύβα, ἐκεῖ κάτω στὸ Μεξικό, ἀπὸ ὅπου εἶχε καταφέρει νὰ δραπετεύσῃ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μηχανικοῦ της...

Τὸ δικαστήριο παραδέχτηκε στὸ τέλος «πλήρη σύγχυσι» καὶ ἀθώωσε τὴν «προφήτισσα» τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ ὁποία ,ὅπως εἴπαμε, ἐκατονταπλασίασε ἔτσι τοὺς πιστοὺς καὶ φανατικοὺς ὀπαδούς της.

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΟΥΚΛΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 872)

ξαδέλφη του. Καὶ πράγματι, ὁ φίλος μου κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρά μου, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ράντσο καὶ οἱ πλούσιοι ἰδιοκτῆται τῶν γύρω κτημάτων κατάλαβα ὅτι μ' ἀγαποῦσαν σὰν μιὰ πραγματικὴ γυναῖκα.

—Αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη τοῦ μίστερ Ντούγκλας, ἔλεγαν, εἶνε ὥμορφη σὰν ἄγγελος. Ποιὸς ἄραγε θὰ εἶνε ὁ εὐτυχὴς σύζυγός της ;

Καὶ προθυμοποιόντουσαν νὰ μὲ διασκεδάζουν, νὰ μοῦ στέλνουν ὥμορφα λουλούδια καὶ νὰ μὲ σηνοδεύουν σὲ περίπατο μὲ τ' ἄλογο. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἤμουν ἐνθουσιασμένη. Κι' ἔτσι, σ' αὐτὸ τὸ ράντσο, ἔνοιωσα καὶ τὸν ἔρωτα. Ἕνας φίλος τοῦ Ντούγκλας μὲ «πολιόρκησε» τόσο τεχνικά, ὥστε μ' ἀνάγκασε νὰ τὸν προσέξω καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσω. Περάσαμε μαζὺ τρεῖς μῆνες ἀπόλυτης εὐτυχίας. Ὁ φίλος μου ζητοῦσε νὰ μὲ παντρευθῆ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ χαλάσω τ' ὥμορφο ὄνειρό μας. Καὶ μιὰ μέρα ἡ «ἐξαδέλφη» τοῦ Ντούγκλας ἔφυγε ἀπὸ τὸ ράντσο τῆς Σιέρρα Νεβάδα γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴν πραγματικότητα ὅμως γύρισε στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ συνεχίση τὴν καπιαστικὴ θυελλειά της στὰ «στούντιο». Καὶ τώρα, κλείνοντας αὐτὸ τὸ ἄρθρο μου, δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς δηλώσω ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι δὲν εἴμαστε κοῦκλες, ἀλλὰ πραγματικὲς γυναῖκες, ποὺ διψᾶμε γιὰ ἕναν ἀληθινὸ καὶ φλογερὸ ἔρωτα.

ΡΟΖΜΑΡΥ ΑΙΗΜΣ